

ת"פ (ירושלים) 65530-08-21 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (ירושלים) 65530-08-21 - מדינת ישראל נ' ע' ג' שלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 65530-08-21

מדינת ישראל

ע"י ענף תביעות מחוז ש"י

נ ג ד

ע' ג'

ע"י ב"כ עו"ד דניאל מירסקי

בית משפט השלום בירושלים

[28.11.2024]

כבוד השופט ארנון איתן

גזר דין (ללא הרשעה)

כתב - האישום:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפה סתם (בן זוג), לפי סעיף 382 לחוק העונשין תשל"ז 1977 (להלן: "חוק העונשין") (שתי עבירות) ותקיפה סתם - קטין ע"י אחראי, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

2. על פי הנטען בחלק הכללי שבכתב האישום, במועדים הרלבנטיים בכתב האישום, היו הנאשם וגב' ח' ג' -- (להלן: "המתלוננת") בני זוג מזה כ 5.5 שנים. לבני הזוג 3 ילדים, והם התגוררו בביתר עילית.

3. על פי הנטען, ביום 19.03.2021 בשעה 10:39 לערך, נתגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת בביתם. באותן הנסיבות הטיחה המתלוננת קופסאות פלסטיק חד פעמיות לעבר הרצפה, במרחק של כ-2 מטרים מהנאשם. בהמשך, נטלה את מכשיר טלפון הנייד שלה והטיחה אותו בעוצמה בגבו של הנאשם. כתוצאה ממעשים אלו, ניגש המתלונן ובעט באמצעות רגלו הימנית ברגלה הימנית של המתלוננת. באותן הנסיבות, הנאשם נפל על גבו. לאחר מכן, הנאשם ניגש שנית אל המתלוננת ואיים עליה באומרו: "אני אגמור אותך היום". מיד לאחר מכן, הנאשם היכה את המתלוננת. שלושה חודשים לאחר מכן, במועד שאינו ידוע בדיוק למאשימה, חזרו הנאשם והמתלוננת לביתם ממסיבת אירוסין. באותן הנסיבות, דחף הנאשם את המתלוננת בחדר השינה, כך את ידו הימנית סביב צווארה וחנק אותה. לאחר מכן, ניגש הנאשם אל המתלוננת וביקש את סליחתה.

כמו כן, כחודש עובר ליום 19.03.2021, במועד שאינו ידוע בדיוק למאשימה, הכה בידו של בנו הקטין א.ג.

4. ראיות ההגנה לעונש: ת"פ 65508-08-21 מיום 16.2.2023 במסגרתו בוטל כתב האישום כנגד המתלוננת בהסכמה.

תמצית טיעוני הצדדים:

5. המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שבין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירותועד18 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, ולגזור על הנאשם 4 חודשי מאסר בעבודות שירות בכפוף להתאמה, לצד מאסר מותנה והתחייבות. המאשימה הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, וציינה כי הנאשם כבן 29, נעדר רישום פלילי אשר הודה במיוחס לו במסגרת כתב אישום מתוקן. המאשימה גם הפנתה לתוכנו של תסקיר המבחן וציינה, כי שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם כנמוכה, אך יחד עם זאת, הנאשם שלל השתלבות בתכנית טיפולית, על אף שהופנה לשם כך.

כמו כן ציינה, כי שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם עונש של 120 של"צ לצד עונש מותנה. באשר לביטול ההרשעה ציינה, כי על אף המלצת שירות המבחן לשקול את ביטול הרשעת הנאשם, הוא אינו עומד בתנאים שנקבעו לביטולה, ובהיעדר הוכחה בדבר פגיעה קונקרטית בשיקומו ובמסגרת עבודתו, יש להותיר את ההרשעה על כנה.

6. ההגנה ציינה כי יש לקבל את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם 120 שעות של"צ, וכן להורות על ביטול הרשעת הנאשם. הנימוקים לכך הינם: חזרת המאשימה מכתב האישום שהוגש כנגד אשת הנאשם דאז, בשל טיפול זוגי שעברו הזוג (שלימים התגרשו), ונוכח תוכנם החיובי של כלל התסקירים שהוגשו בעניינו של הנאשם. עוד נטען, כי הוצע לנאשם לפני כשנה לעבור הליך טיפולי, והוא הסכים, אלא שהפנייה הנוספת בעניין זה נעשתה בחלוף פרק זמן ניכר, ומאז הוא עבר להתגורר בעיר אחרת. הסנגור הוסיף, כי הקשר בינו לבין גרושתו תקין, והוא משלם לה דמי מזונות כנדרש. באשר להרשעה נטען, שככל וההרשעה תיוותר, הנאשם יפוטל מעבודתו, והדבר יפגע ביכולתו לשאת בתשלומי המזונות.

7. בסיום הדיון הנאשם הביע צער על מעשיו, ציין כי הוא החל בדרך חדשה, וביקש לבטל את הרשעתו. דיון:

8. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדין ויישא בעונשו. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נגד מדינת ישראל [נבו] (21.8.85)).

9. בפסק הדין המנחה בעניין זה: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337, נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

10. בפסיקה מאוחרת יותר נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה ממד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל [נבו] (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל [נבו] (24.03.05); ע"פ 1042/03 מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל, נח(1) 721 (2003)).
11. בהתאם לכללים אלו שהתוו בפסיקה הגעתי למסקנה לפיה מקרה זה חוסה תחת אותם חריגים המאפשרים לבטל את הרשעת הנאשם כפי שיפורט כדלקמן:
 - א. אציין בתחילה, כי את כלל האירועים המיוחסים לנאשם יש לבחון בהתאם לפסיקה המנחה כאירוע בגינו יש לקבוע מתחם אחד. אף הצדדים עצמם לא ביקשו לבחון את אותם אירועים באופן נפרד. באישום הראשון בכתב האישום המתוקן מעשיו של הנאשם בוצעו על רקע וויכוח שהתגלע בין השניים, לאחר שהמתלוננת הטיחה לעבר הרצפה במרחק של כ-2 מטרים מהנאשם קופסאות פלסטיק, ובהמשך את מכשיר הטלפון הנייד שלה בעוצמה בגבו של הנאשם. כך בהתאם לכתב האישום. בהקשר זה יש להוסיף, כי כתב האישום אשר הוגש כנגד המתלוננת, בגין מעשה האלימות בו נקטה כנגד הנאשם באישום הראשון נסגר בהסכמת הצדדים (ראו: ת"פ 65508-08-21 מיום 16.2.2023). באשר לשני האירועים הנוספים, הרי שמבלי להקל ראש במעשים עצמם, אף בהם מיוחסות לנאשם עבירות של תקיפה סתם, ומאז ביצועם חלף פרק זמן משמעותי של למעלה משלוש וחצי שנים.
 - ב. הנאשם הינו כבן 29 גרוש ואב ל-4 ילדים, עובד במחלקת שירות לקוחות אסטרטגיים בחברת "בזק". הנאשם נעדר הרשעות קודמות מכל סוג.
 - ג. הנאשם נטל אחריות למעשיו, ומאז אותם אירועים חלפו כאמור למעלה משלוש וחצי שנים, כאשר בני הזוג התגרשו מאז, ולא נמסר לי כי נפתחו תיקים חדשים כנגד הנאשם.
 - ד. שירות המבחן העריך, כי רמת הסיכון להישנות התנהגות פוגענית אל מול המתלוננת הינו נמוך.
 - ה. המתלוננת ציינה בפני שירות המבחן כי מאז הגירושין היא אינה חשה סכנה. בנוסף, עוד במהלך תקופת נישואיהם הנאשם פנה מיוזמתו לטיפול זוגי אצל הרב ישועה עטייה אשר העריך, כי המשפחתיות והזוגיות ביניהם משתפרת ועולה על דרך המלך (מכתב מאת הרב מיום 6.1.22). גם בהמשך כאשר בני הזוג החליטו להיפרד צוין על ידו, כי הליך הגירושין נעשה באופן מכובד ומתחשב תוך בקשת סליחה הדדית, ובפרט צוין על ידו כי הנאשם הוכיח עצמו בשליטה בכעסים והתמודדות בסיטואציות לא פשוטות (מכתב מאת הרב מיום 9.6.24). בנוסף, הנאשם ציין בפני שירות המבחן כי מאז הגירושין הקשר ביניהם קונקרטי בלבד ומבוסס רק על חינוך וטיפול בילדים וענייני הסדרי הראייה.
 - ו. סבורני, כי פנייתו העצמאית של הנאשם לטיפול זוגי, חלוף הזמן מעת ביצוע המעשים, עמדת המתלוננת וכן התרשמות שירות המבחן לפיה רמת הסיכון להישנות התנהגות פוגענית אל מול המתלוננת בעת הנוכחית הינה נמוכה, מובילים למסקנה לפיה ניתן לאמץ את עמדת ההגנה המגובה בעמדת שירות המבחן לביטול ההרשעה. אוסיף, כי במסגרת עדכון מטעם שירות המבחן שנשלח ביום 16.7.2024 צוין, כי הנאשם ציין בפניהם כי הובהר לו, במקום עבודתו, כי הרשעה לא תאפשר לו להמשיך בתפקידו הנוכחי. במסגרת פרשת העונש שב הנאשם וביקש להמשיך בדרכו החיובית, ובדרכו התעסוקתית לאחר שקודם בעבודה, מבלי שכתם פלילי מלווה אותו. ער אני לכך, ששירות המבחן נסמך על דברי הנאשם בהקשר זה, אך נוכח התרשמותי מהנאשם במהלך הדיונים שנערכו בפניי, לרבות מקצועיותו של שירות המבחן בגיבוש עמדותיו והמלצותיו לבית המשפט, החלטתי במקרה זה לאמץ את עמדתם על בסיס התרשמותם זו.
 - ז. מצאתי אם כן, כי במקרה דנן, קיומה של הרשעה תפגע בנאשם, בשים לב לדרך החיובית אותה עבר, היציבות אליה הגיע בשלב זה בחייו, ובפרט במישור התעסוקתי, כפי שתואר בתסקיר המבחן ובמכתבים שצורפו לעיוני.

12. אשר על כן אני מורה כדלקמן:

א. הרשעת הנאשם בדין מבוטלת, וההליך מסתיים באי-הרשעה, תוך קביעה שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן.

ב. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב של 220 שעות. שירות המבחן יגיש את תכנית השל"צ לאישור בית-המשפט בתוך 60 יום. מובהר לנאשם שכלל ולא ימלא אחר צו השל"צ, ניתן יהיה להפקיעו, להרשיעו, ולגזור דינו מחדש.

ג. התחייבות בסך 2500 ₪ להימנע מביצוע העבירה בה הורשע בכתב האישום המתוקן וזאת למשך שנה. רשמתי את התחייבות הנאשם בע"פ.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ז חשוון תשפ"ה, 28 נובמבר 2024, במעמד הנוכחים.